

בבית המשפט העליון

בג"ץ 7128/13 - ו'

לפני :
כבוד המשנה לנשיא מ' נאור
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העותרים :
1. פרופ' קרין נהון
2. דורון אופק
3. ערן ורד
4. התנועה לזכויות דיגיטליות

נ ג ד

המשיבים :
1. רשות השידור
2. הרשות השניה לטלוויזיה ולרדיו
3. שר הפנים
4. רשות האוכלוסין וההגירה

בקשה לפי פקודת בזיון בית משפט מטעם העותרים מיום
23.3.2014

בשם העותרים :
עו"ד יהונתן קלינגר ; עו"ד אוריה ירקוני
בשם המשיבים 1, 3 ו-4 :
עו"ד דנה בריסקמן ; עו"ד אודי איתן
בשם המשיבה 2 :
עו"ד יאיר עשהאל

החלטה

1. לפנינו בקשה למתן צו לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט שהוגשה על ידי העותרים ב- בג"ץ 7128/13 (להלן: המבקשים). עתירתם עניינה מסע הפרסום שנערך עבור פרויקט התיעוד הביומטרי. ביום 19.2.2014 ניתן על ידינו פסק דין מוסכם בעתירה, שזו לשונו:

"1. אחר שיג ושיח בין העותרים למשיבים 1, 3, ו-4 הוסכם כי בכל פרסום שוטף או עתידי יכלל האמור בסעיף 2(ב) לצו הכללת אמצעי זיהוי ביומטריים ונתוני

זיהוי ביומטריים במסמכי זיהוי ובמאגר מידע (תקופת מבחן), התשע"א-2011.
2. בכך מסתיים הליך זה ללא צו להוצאות".

המבקשים טוענים כי פרסומים שונים של המשיבים, ובפרט סרטוני פרסומת המשודרים בלשכות האוכלוסין ובערוץ ה-YouTube של המשיבים 3-4 (להלן: הסרטונים) ופרסומים בתקשורת הכתובה ובאינטרנט שפורסמו טרם הוגשה העתירה (להלן: הפרסומים הקודמים), לא שונו במאום מאז מתן פסק הדין. לטענתם, בכך יש משום בזיון בית משפט. המשיבים טוענים כי דין הבקשה להידחות בשל חוסר עילה, שכן הם פעלו ליישום פסק הדין. המשיבים 1, 3 ו-4 טענו כי הסרטונים המדוברים עודכנו, הן בלשכות האוכלוסין והן בערוץ ה-YouTube. אשר לפרסומים האחרים, נטען כי אלה אינם בגדר "פרסום שוטף או עתידי", ועל כן אינם טעונים תיקון. המבקשים הגישו בקשה למתן זכות תשובה, ונעתרנו לבקשתם זו. בתשובתם טענו המבקשים כי כל פרסום הנגיש לציבור באינטרנט הינו בבחינת פרסום שוטף. המבקשים טענו אף כי הסרטונים האמורים עודכנו רק לאחר שהומצאה למשיבים הבקשה לפי פקודת בזיון בית משפט. בתגובתם חזרו המשיבים 1, 3 ו-4 על טענתם כי אין המדובר בפרסום שוטף, וכן טענו כי הבקשה הומצאה להם רק לאחר שהסרטונים כבר עודכנו.

2. לאחר שבחנו את טענות הצדדים, הגענו לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות. סעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט קובע:

"(1) בית המשפט העליון, בית משפט מיוחד שנתכונן עפ"י סעיף 55 של דבר המלך במועצה על ארץ ישראל, 1922, בית המשפט המחוזי ובית משפט השלום, תהא להם הסמכות לכופ אדם בקנס או במאסר לציית לכל צו שניתן על ידם והמצוה לעשות איזה מעשה או האוסר לעשות כל מעשה" (ההדגשה אינה במקור).

המסרב לציית לצווי-בית-המשפט

אכן, סעיף זה משקף שאיפה של המחוקק לאכיפת הציות לבית המשפט – ולעניין זה פסק דין מוסכם כמוהו ככל פסק דין אחר (ראו ע"פ 658/82 שמד"ר מעליות בע"מ נ' בן צבי, פ"ד לח(1) 136, 139 (1984); רע"פ 7148/98 עזרא נ' זלזניאק, פ"ד נג(3) 337, 346 (1999) (להלן: פרשת עזרא); רע"א 9182/08 פאנדנגו איסוף ומחזור בע"מ נ' דהן פסקה 6 לפסק דיני (12.4.2009) (להלן: פרשת פאנדנגו)).

אולם הליך הבזיון אינו בהכרח ההליך הראוי. בהליך זה יש לנקוט במקרים מיוחדים שבהם הצדדים אינם חלוקים בשאלת פרשנותו של פסק הדין המוסכם, ושבהם ההפרה היא ברורה וחד משמעית (ראו פרשת עזרא, בעמ' 345; פרשת פאנדנגו, בפסקה 7 לפסק דיני. ראו גם רע"א 5112/07 סיבוני נ' יזרעאלי פסקה 7 להחלטתו של השופט

א' גרוניס (28.1.2008)). זהו אינו המצב במקרה שלפנינו. הצדדים חלוקים ביניהם באשר לפרשנות התיבה "פרסום שוטף". אין בידינו לקבל את טענת המבקשים כי פרסומים אלה הם בגדר "פרסום שוטף או עתידי". משכך אי הסרתם או עדכוןם אינה מהווה בזיון בית משפט. הפרסומים הכתובים, שהתפרסמו בשלהי 2013, ודאי שאינם בגדר פרסום שוטף. אלו הם פרסומי עבר. הוא הדין בפרסומים הקודמים באינטרנט. אלו אינם פרסומים שוטפים, אלא פרסומי עבר. העובדה כי ניתן למצוא פרסומים אלה גם היום באינטרנט (בין היתר באמצעות מנוע החיפוש Google) אין בה כדי להפכם לפרסום שוטף. הדבר דומה לאפשרות למצוא פרסומי עבר בעיתונות הכתובה באמצעות חיפוש בארכיון. אין המדובר בפרסום שוטף, ומכל מקום די שקיימת בעניין זה מחלוקת כנה, ולכן תיקונם של פרסומים אלו לא נדרש מהמשיבים 1, 3 ו-4 בפסק הדין. ודוק: מקומה של המשיבה 2 לא ימצאנה במסגרת הליך בזיון זה, שהרי בעניינה לא ניתן כל צו אופרטיבי (ראו משה קשת בזיון בית-משפט 90 (2002)).

3. אשר לסרטונים, אין חולק על כך שאלה עודכנו, כך שעתה הם עולים בקנה אחד עם פסק הדין המוסכם. הלכה היא כי הסנקציות המתוארות בסעיף 6 לפקודה הן אכיפתיות. הן אינן עונשיות. תכלית הליך הבזיון היא להביא לאכיפתה של החלטה שיפוטית, ולא להעניש על התנהגות בעבר (ראו ע"פ 519/82 גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 187, 191-192 (1983) 462 (1950); ע"פ 5177/03 מור נ' דנציגר – משק פרחים "דן", פ"ד נח(4) (להלן: פרשת גרינברג); ע"פ 6482/09 לביא נ' כונס הנכסים פסקה 7 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל (27.8.2009)). לפיכך, אין מקום להליך הבזיון במקרה דנן. אכיפת הוראת הדין שוב אינה אפשרית, משום שההוראה כבר קוימה (ראו פרשת גרינברג, בעמ' 191). אין, אפוא, מקום להפעלת מנגנון הבזיון בענייננו. ממילא אין טעם להידרש למחלוקת בין הצדדים בדבר מועד עדכוןם של הסרטונים.

4. סוף דבר: הבקשה נדחית. אין צו להוצאות.

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיא